

Arrest

nr. 327 111 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat S. BUYSSE.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 15 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota's van de verzoekende partij, ingediend op 15, 16 en 17 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Shawat, district Ahmad Khel in de provincie Paktia.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U woonde met uw vader [M.], moeder en twee jonge broers in het dorp Shawat. Uw paternale ooms woonden met hun families in hetzelfde dorp. U bent naar school gegaan tot uw zestiende, of tot het vijfde leerjaar. Uw vader werkte reeds dertien of veertien jaar bij de Afghan National Police (ANP) en was gestationeerd in het politiehooftkwartier in het districtcentrum van Gardez. Van daaruit werd hij ook uitgezonden ter ondersteuning naar verschillende controleposten.

In het jaar 1397 [overeenkomstig 2018/2019] stond uw vader bij een politiecheckpoint tussen Mirzaka en Shawat toen hij een auto stopte. In de auto zat onder anderen [S.], een dorpsgenoot en lokaal gekend lid van de taliban. Toen die uw vader herkende tussen de agenten is hij gevlucht uit de auto. Wanneer de politie hem probeerde te stoppen nam hij de agenten onder vuur. In het daaropvolgende vuurgevecht werd [S.] verwond. Hij is naar het ziekenhuis gebracht, waar hij stierf aan zijn verwondingen.

Na de uitvaart van [S.] werd uw oom [G.] benaderd door de familieleden van [S.], welke ook gekend waren als taliban-aanhangers. Zij lieten hem weten dat uw vader was gezien op het checkpoint, en dat uw vader verantwoordelijk werd gehouden voor de dood van [S.]. Zij zwoeren aan uw oom dat zij wraak zouden nemen op uw vader. Diezelfde avond brachten taliban een bezoek aan uw oom om hem te confronteren met de beschuldigingen jegens uw vader. De taliban lieten uw oom weten dat indien uw vader bij hem gevonden werd, ze ook met hem zouden afrekenen. Na het vertrek van de taliban heeft uw oom contact opgenomen met uw vader om hem te waarschuwen, en werd besloten de familie naar Gardez te verhuizen.

Na drie maanden werd uw vader toegewezen aan [W.S.K.], de voorzitter van de provinciale raad in Paktia. Ongeveer een jaar later, op 30 hout 1399 [overeenkomstig 20 maart 2021] werd de wagen van [W.S.K.] onder vuur genomen op de weg naar Kabul. [W.S.K.] en de andere aanwezige agent kwamen daarbij om het leven. Uw vader werd naar het ziekenhuis van Tandar corps gebracht en stierf drie dagen later aan zijn verwondingen. De aanslag werd nooit opgeëist.

Na zijn dood bleef u zoveel mogelijk binnen, vanwege de verslechterde veiligheidssituatie in de regio en de wraak die de familie van [S.] nog aan u had gezworen. Omdat de aanslag op uw vader niet was opgeëist wilde bovendien de taliban nog wraak nemen op u voor de dood van [S.].

U verliet Afghanistan twee dagen voor de machtsovername, in augustus van 2021.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België.

U kwam België binnen op 1 november 2022 en diende op 4 november 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer geïsoleerd te worden door de taliban, of gedood te worden door de familie van [S.].

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: twee ID badges van uw vader, een badge van brigadier-generaal [K.], een badge van [W.S.K.], een kopie van een badge met een foto van [W.S.K.], een school ID op uw naam, een bankkaart van uw vader, een kopie van een bankkaart van uw vader, de taskara van uw vader, uw eigen taskara, zeventien foto's van uw vader op zijn werk.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Uw bewering de zoon te zijn van een politieagent is niet geloofwaardig.

- Uw verklaringen omtrent het werk van uw vader zijn vaag en weinig doorleefd. Zo kon u niets zeggen over zijn rang, of takenpakket (CGVS p.11-12). Het is ook niet geloofwaardig dat uw vader u, zijn oudste zoon, in al die jaren nooit iets verteld zou hebben over de zaken die hij meemaakte of de dingen die hij deed (CGVS p.12). Dat u hem daar nooit naar vroeg is ook niet geloofwaardig, zeker gezien u hem wel vroeg naar zijn werkomstandigheden en hij zaken met u deelde zoals hoe laat hij opstond en ontbijt nam (CGVS p.13) alsook hoeveel hij verdiende (CGVS p.12). Van iemand wiens vader dertien tot veertien jaar lang als politieagent heeft gewerkt (CGVS p.10), zeker gezien het belang van uw vaders werk in uw eigen vluchtrelaas, kan evenwel meer kennis van zijn werk verwacht worden. Volgens uw verklaringen was uw vader bovendien elk halfjaar bijna twee weken thuis wanneer hij als agent werkte en bleef hij dan voornamelijk thuis (CGVS p.12). Wanneer hij als bewaker van [S.K.] in Gardez werkte was hij vaker thuis, namelijk om de maand een week (CGVS p.14-15). U zag uw vader dus regelmatig, waardoor te verwachten valt dat u meer uitgebreide verklaringen kan geven over zijn voorgehouden werk.

- Daarnaast zijn uw verklaringen over de wijze waarop uw familie poogde het werk van uw vader geheim te houden volstrekt ongeloofwaardig. Uw vader werkte zeer lang voor de ANP, en volgens uw eigen verklaringen wisten uw familie, uw oom, uw burens en uw directe omgeving van zijn werk (CGVS p.14). Dat de lokale taliban er toch in dertien/veertien jaar niet van op de hoogte is, is niet aannemelijk. Indien uw familie het wel succesvol geheim zou houden in de context die u beschrijft, waarin uw vader de enige dorpling is die voor de overheid werkt (CGVS p.20), geweten is wie er bij de taliban zitten (CGVS p.16) en waar de taliban soms komt vragen naar uw vader (CGVS p.14) valt te verwachten dat uw familie een duidelijke strategie zou hebben om te zorgen dat de tewerkstelling van uw vader buiten de vertrouwde kring geheim blijft. U verklaarde daarentegen dat u iets verzon, soms vertelde dat hij in Gardez in een winkel werkte, soms dat hij bij het stadsbestuur werkte (CGVS p.14). Dat u geen eenduidig antwoord zou hebben op vragen van buitenstaanders over het werk van uw vader is niet geloofwaardig.

Bovendien werkte uw vader eigenlijk vrij dichtbij uw dorp, zoals het geval was wanneer hij een checkpost bemande aan de weg naar uw dorp waar het incident met [S.] zou hebben plaatsgevonden (CGVS p.9), wat de geheimhouding verder zou bemoeilijken.

- Ook moet opgemerkt worden dat u zeer weinig kennis heeft van de activiteiten van de taliban in uw eigen omgeving. U verklaarde dat de taliban 's nachts activiteiten deed zoals bommen plaatsen of mensen meenemen, maar dat u niet op de hoogte was van hun activiteiten (CGVS p.7). Toch kan van iemand met uw profiel, wiens vader al vele jaren voor de politie werkt in de eigen regio (CGVS p.10), bij wie de taliban soms kwamen vragen achter het werk van uw vader (CGVS p.14) en die kennis heeft van lokale taliban-sympathisanten (CGVS p.16), meer kennis van en interesse in de activiteiten van de taliban in uw eigen omgeving verwacht worden.

Uw verklaringen over het incident dat plaatsgevonden zou hebben met uw dorpsgenoot [S.] zijn niet geloofwaardig.

- De situatie die u beschrijft waarin [S.] gewond raakte, is niet geloofwaardig. U verklaarde dat heel het dorp wist dat [S.] betrokken zou zijn bij de taliban (CGVS p.16). Ook was het dorp, voor het grootste deel, overheidsgezinnd volgens uw verklaringen, inclusief de dorpsoudsten (CGVS p.7; CGVS p.8) en was het dorp onder controle van de overheid (CGVS p.7). In deze context, waarin het algemeen geweten is dat [S.] de taliban aanhangt en er een grote kans bestaat dat ook de lokale overheid daarvan op de hoogte zou zijn, is het vreemd dat [S.] bij het zien van uw vader te voet probeert weg te rennen van een politiecontrole (CGVS p.9). Hij zat immers in de auto met andere dorpsgenoten, was geen taliban-activiteit aan het uitvoeren en had aldus geen reden om op dat moment, meer dan op eender welk ander moment dat hij in de regio aanwezig was, arrestatie te vrezen. Dat [S.] dan ook de politie begint te beschieten terwijl hij de enige talib is ter plaatse, is zeer ongeloofwaardig (CGVS p.9).

- Daarnaast zijn de beschuldigingen die de taliban en de familie van [S.] tegen uw vader maken niet logisch. U verklaarde eerst dat de taliban en de familie van [S.] uw vader ervan beschuldigden dat hij [S.] bij de controle gedood zou hebben (CGVS p.16; CGVS p.17). Vervolgens zou uw vader [S.] verklukt hebben tegenover de overheid (CGVS p.19). Het is niet logisch dat uw vader zou worden beschuldigd van informeren tegen [S.], wanneer hij zelf degene was die hem gedood zou hebben. Bovendien was [S.] niet gericht gearresteerd, maar weggelopen bij een controle op een algemene weg. Met verklipping heeft deze situatie dus niets te maken. Daarenboven zou eender welke dorpling [S.] verklukt kunnen hebben tegenover de overheid, aangezien alle dorplingen wisten dat hij de taliban aanhing (CGVS p.16).

Het is niet aannemelijk dat u vervolgd zal worden door de taliban of de familie van [S.].

- Vooreerst werd er, in het jaar dat u in Gardez woonde, geen enkele actie ondernomen vanuit de taliban tegen uw familie (CGVS p.21). Nochtans geeft u zelf aan dat het voor hen niet moeilijk zou zijn om u te vinden in Gardez (CGVS p.21). Dat ze echter een jaar lang uw vader met rust lieten is niet aannemelijk. Dat ze, na de dood van uw vader, ineens wél actie zouden ondernemen is ongeloofwaardig. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat de overheid en veiligheidsdiensten een zekere zin van veiligheid gaven (CGVS p.21), is niet overtuigend. De vertegenwoordiger waarvoor uw vader werkte werd immers gedood in dezelfde veiligheidscontext, terwijl hij ook nog persoonlijke bescherming genoot.

- Het is daarenboven vreemd dat de familie van [S.] nog altijd wraak heeft gezworen op de familie van uw vader, maar nooit actie hebben ondernomen tegen uw oom die nog altijd in het dorp woont (CGVS p.19-20). Dat uw oom, de volwassen broer van uw vader, zich zo gemakkelijk van zijn acties kon distantieëren dat hij zonder problemen in het dorp kan blijven wonen (CGVS p.5) maar dat u, die op het moment van de feiten nog minderjarig was, nog jaren later gezocht zou worden is pertinent ongeloofwaardig.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit. De taskara van uw vader is een aanwijzing van zijn identiteit en uw familieband. Het type taskara wat u voorlegt, namelijk een papieren versie, is echter zeer gemakkelijk te vervalsen en heeft daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde (zie infra). Een familieband tussen u en de afgebeelde persoon is hiermee dus geenszins bewezen.

De ID badges van uw vader die u voorlegt van de ANP zijn zeer beperkt in hun bewijswaarde, gezien de gemakkelijke beschikbaarheid van vervalste Afghaanse documenten (zie infra). Het is bovendien opmerkelijk dat u twee badges voorlegt, die beide tijdelijke ID badges zijn, waarvan de opmaak, barcode, foto's en ook het gewicht van uw vader volstrekt identiek zijn ondanks dat de uitgiftedata van de badges zeven jaar uiteen liggen.

Van de badge van Brigadier Generaal [K.] is volstrekt onduidelijk waarom uw vader deze in het bezit had. U verklaarde dat het een toegangspas was zodat uw vader gemakkelijk het legercorps kon betreden. Waarom uw vader het legercorps zou moeten betreden terwijl hij niet bij het leger maar bij de politie werkzaam was is niet duidelijk. Bovendien is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw vader het legercorps zou kunnen betreden met een toegangspas waarop geen enkele identificatie van zijn eigen persoon stond, maar enkel de naam van een hooggeplaatste persoon in het leger. Bovendien zijn er enkele elementen die aan de authenticiteit van dit document raken, zoals de duidelijke printafwijkingen in de logo's en titels en de spelfout "chief of Genral staff".

De ID kaart met daarop de naam en foto van [W.S.K.] behoeft gelijkaardige kritiek. U verklaarde dat het lid van de provinciale raad waarvoor uw vader werkte deze aan hem had gegeven bij wijze van ID, maar het is volstrekt onduidelijk hoe deze kaart ter identificatie van uw vader zou kunnen dienen. Er staat immers geen naam of foto van uw vader op, noch staat er ergens vermeld dat de kaart ter identificatie van een bodyguard zou zijn. Bovendien is de vervaldatum van de kaart 20-03-2017, dus ruim voordat uw vader voor hem zou beginnen werken. Volgens uw verklaringen begon uw vader immers ongeveer een jaar voor zijn dood in 2021 voor de politicus te werken.

De kopie van een badge met daarop een foto van [W.S.K.] betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien is ook op deze foto geen foto of andere identificatie van uw vader zichtbaar.

De ID kaart van uw school is louter een aanwijzing voor uw educatieve achtergrond en heeft geen betrekking tot uw vrees voor vervolging.

De bankkaart van uw vader bij New Kabul Bank vormt geen bewijs voor de tewerkstelling van uw vader, daar het enkel een pas met daarop een nummer en voornaam betreft.

De kopie van een bankkaart van Kabulbank betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

De foto's van uw vader op zijn werk volstaan ook niet om een familieband tussen uzelf en de afgebeelde persoon aan te tonen. U hebt immers geen enkele foto voorgelegd waar uzelf met uw vader op staat. Uw verklaring, namelijk dat alle foto's van jullie samen op uw gsm stonden welke u onderweg bent verloren, vormt geen afdoende verklaring hiervoor. U hebt immers na afloop nog vele (originele) documenten kunnen bemachtigen van uw familie in Afghanistan. Dat er geen enkele foto van u met uw vader beschikbaar zou zijn, eventueel via uw familie, is pertinent onwaarschijnlijk.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in

het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf)

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een

van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de “EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024”, alsook de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024” en de “EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Desalniettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

In twee middelen werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij gaat in op diverse motieven van de bestreden beslissing en levert hierop kritiek.

De Raad gaat er bijgevolg van uit dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen.

De materiële motiveringsplicht en het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel worden verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden geïdoleerd door de taliban of te worden gedood door de familie van S., die taliban-aanhangers zijn. Dit omwille van het werk van verzoekers vader bij de Afghaanse nationale politie (ANP) en de omstandigheden die hieruit zijn voortgevloeid.

In het jaar 1397 (2018/2019) stopte verzoekers vader een wagen voor controle bij een politiecheckpoint. In deze auto zat onder meer S., een dorpsgenoot en lokaal gekend lid van de taliban. Toen S. verzoekers vader herkende tussen de agenten, sloeg hij op de vlucht. Toen de politie hem probeerde te stoppen, nam hij hen onder vuur. In het daaropvolgend vuurgevecht werd S. verwond. Hij overleed later aan zijn verwondingen in het ziekenhuis.

Na de begrafenis van S., werd verzoekers paternale oom G. benaderd door familieleden van S., tevens gekend als taliban-aanhangers. Zij hielden verzoekers vader verantwoordelijk voor de dood van S. en zwoeren aan verzoekers oom dat ze wraak zouden nemen op hem. Dezelfde avond brachten ook de taliban een bezoek aan verzoekers paternale oom om hem te confronteren met de beschuldigingen tegen verzoekers vader. De taliban lieten hem weten dat indien verzoekers vader bij zijn oom zou worden gevonden, ze ook met hem zouden afrekenen. Hierna besloot verzoekers familie naar Gardez te verhuizen.

Ongeveer drie maanden later werd verzoekers vader als lijfwacht toegewezen aan W.S.K., de voorzitter van de provinciale raad in Paktia. Ongeveer een jaar later, op 30 maart 1399 (20 maart 2021) werd de wagen van W.S.K. onder vuur genomen op weg naar Kabul. W.S.K. en de andere aanwezige agent kwamen daarbij om het leven. Verzoekers vader overleed drie dagen later aan zijn verwondingen in het ziekenhuis. De aanslag werd nooit opgeëist.

Wegens de verslechterde veiligheidssituatie en de wraak die de familie van S. aan verzoeker als oudste zoon van zijn vader had gezworen, bleef hij hierna zoveel mogelijk binnen. Omdat de aanslag op zijn vader niet was opgeëist wilden bovendien de taliban nog wraak nemen op verzoeker voor de dood van S..

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) is in hoofddorde van oordeel dat verzoekers asielrelaas niet aannemelijk is en legt op omstandige wijze uit hoe het tot deze conclusie komt. De Raad kan zich hierbij aansluiten aangezien de gedane vaststellingen de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert, en steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2023 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 7 maart 2024.

De structuur van bestreden beslissing ziet er uit als volgt:

A. Verzoekers bewering de zoon te zijn van een politieagent is niet geloofwaardig.

1. Verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader zijn vaag en weinig doorleefd. Zo kon verzoeker niets zeggen over diens rang of takenpakket. Van iemand wiens vader dertien tot veertien jaar lang als politieagent heeft gewerkt, zeker gezien het belang van zijn vaders werk in zijn eigen vluchtrelaas, kan evenwel meer kennis van diens job worden verwacht. Volgens verzoekers verklaringen was zijn vader bovendien elk half jaar bijna twee weken thuis wanneer hij als agent werkte en bleef hij dan voornamelijk thuis. Wanneer hij als bewaker van S.K. in Gardez werkte was hij vaker thuis, namelijk om de maand een week. Verzoeker zag zijn vader dus regelmatig, waardoor te verwachten valt dat hij meer uitgebreide verklaringen kan geven over zijn voorgehouden werk.

2. Verzoekers verklaringen over de wijze waarop zijn familie poogde het werk van zijn vader geheim te houden zijn volstrekt ongeloofwaardig.

a) Verzoekers vader werkte zeer lang voor de ANP, en volgens verzoekers eigen verklaringen wisten zijn familie, oom, burens en directe omgeving van zijn werk. Dat de lokale taliban er toch in dertien/veertien jaar niet in slagen hiervan op de hoogte te zijn, is niet aannemelijk.

b) Indien verzoekers familie het wel succesvol geheim zou houden in de context die verzoeker beschrijft waarin zijn vader de enige dorpling is die voor de overheid werkt, er geweten is wie er bij de taliban zit en de taliban soms komen vragen naar zijn vader, valt te verwachten dat zijn familie een duidelijke strategie zou hebben om te zorgen dat de tewerkstelling van zijn vader buiten de vertrouwde kring geheim blijft. Verzoeker verklaarde daarentegen dat hij iets verzong, soms vertelde hij dat hij in Gardez in een winkel werkte, soms dat hij bij het stadsbestuur werkte. Dat hij geen eenduidig antwoord zou hebben op vragen van buitenstaanders over het werk van zijn vader is niet geloofwaardig.

3. Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker zeer weinig kennis heeft van de activiteiten van de taliban in zijn eigen omgeving. Hij verklaarde dat de taliban 's nachts activiteiten deden zoals bommen plaatsen of

mensen meenemen, maar dat hij niet op de hoogte was van hun activiteiten. Toch kan van iemand met verzoekers profiel, wiens vader al vele jaren voor de politie werkt in de eigen regio, bij wie de taliban soms kwamen vragen naar het werk van zijn vader en die kennis heeft van lokale taliban-sympathisanten, meer kennis van en interesse in de activiteiten van de taliban in zijn eigen omgeving worden verwacht.

B. Verzoekers verklaringen over het incident dat zou hebben plaatsgevonden met zijn dorpsgenoot S. zijn niet geloofwaardig.

1. De situatie die verzoeker beschrijft waarin S. gewond raakte, is niet geloofwaardig. In deze context, waarin het algemeen geweten is dat S. de taliban aanhangt en er een grote kans bestaat dat ook de lokale overheid daarvan op de hoogte zou zijn, is het vreemd dat S. bij het zien van verzoekers vader te voet probeert weg te rennen van een politiecontrole. Hij zat immers in de auto met andere dorpsgenoten, was geen taliban-activiteit aan het uitvoeren en had aldus geen reden om op dat moment, meer dan op eender welk ander moment dat hij in de regio aanwezig was, arrestatie te vrezen. Dat S. dan de politie begint te beschieten terwijl hij de enige talib is ter plaatse, is zeer ongeloofwaardig.

2. Daarnaast zijn de beschuldigingen die de taliban en de familie van S. tegen verzoekers vader uiten niet logisch. Verzoeker verklaarde eerst dat de taliban en de familie van S. zijn vader ervan beschuldigden dat hij S. bij de controle zou hebben gedood. Vervolgens zou verzoekers vader S. verklikt hebben tegenover de overheid. Het is niet logisch dat zijn vader zou worden beschuldigd van informeren tegen S., wanneer hij zelf degene was die hem zou hebben gedood. Bovendien was S. niet gericht gearresteerd, maar weggelopen bij een controle op een algemene weg. Met verklikking heeft deze situatie dus niets te maken. Daarenboven zou eender welke dorpeling S. verklikt kunnen hebben tegenover de overheid, aangezien alle dorpelingen wisten dat hij de taliban aanhing.

C. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zal worden vervolgd door de taliban of de familie van S.

1. Vooreerst werd er, in het jaar dat verzoeker in Gardez woonde, geen enkele actie ondernomen vanuit de taliban tegen zijn familie. Dat ze echter een jaar lang zijn vader met rust lieten is niet aannemelijk. Dat ze, na de dood van verzoekers vader, ineens wél actie zouden ondernemen is ongeloofwaardig.

2. Het is daarenboven vreemd dat de familie van S. nog altijd wraak heeft gezworen op de familie van verzoekers vader, maar nooit actie heeft ondernomen tegen zijn oom die nog altijd in het dorp woont. Dat verzoekers oom, de volwassen broer van zijn vader, zich zo gemakkelijk van zijn acties kon distantiëren dat hij zonder problemen in het dorp kan blijven wonen maar dat verzoeker, die op het moment van de feiten nog minderjarig was, nog jaren later zou worden gezocht, is pertinent ongeloofwaardig.

D. Documenten

Het CG is van oordeel dat de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn relatie niet van die aard zijn dat ze de gedane appreciatie van het asielrelaas in positieve zin kunnen doen ombuigen en legt uit waarom het tot deze conclusie komt.

Verzoeker brengt tegen motief A.1. en A.2. b) het volgende in:

“Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de vader van verzoeker om de 5 à 6 maanden thuis kwam gedurende 12 à 13 dagen. Dit wil zeggen dat de vader van verzoeker slechts tweemaal per jaar thuis kwam voor een korte vakantieperiode. Tijdens de vakantie thuis sprak hij niet vaak over zijn werk. Dit is niet geheel onlogisch aangezien hij op dat ogenblik met vakantie was en zich wilde concentreren op zijn gezin. Verzoeker verklaarde dat zijn vader hem niet wilde verontrusten met verhalen over gevechten en ernstige zaken aangezien hij wilde dat zijn zoon zich zou concentreren op zijn studies (p. 11 notities persoonlijk onderhoud). Verzoeker was slechts 17 jaar oud op het ogenblik dat zijn vader werd vermoord. In de période dat zijn vader werkte als politieagent was verzoeker derhalve nog minderjarig. Het is dan ook logisch en begrijpelijk dat hem niet veel werd verteld om hem te beschermen. Dat verzoeker niet op de hoogte is van allé details van de job van zijn vader of hoe de familie deze job verborgen hield is niet onwaarschijnlijk. Men trachtte verzoeker buiten het geweld veroorzaakt door de Taliban te houden. Dit maakt de verklaringen van verzoeker niet minder geloofwaardig.”

De Raad kan aannemen dat als verzoekers vader tweemaal per jaar naar huis komt gedurende een tweetal weken, deze zich wijdt aan zijn gezin en aan verzoeker meldt dat hij zich moet concentreren op school. Het is echter weinig waarschijnlijk dat deze voor de rest niets vertelt aan verzoeker over zijn werkzaamheden bij de nationale politie als hij wat ouder is en niet langer minderjarig is op lage leeftijd, te meer omdat verzoeker zijn oudste zoon is. Voorts wordt het in motief A.2.b) niet zozeer ongeloofwaardig geacht dat verzoeker niet op de hoogte is hoe de familie de job van zijn vader geheim hield. Verzoeker verklaarde dat als hij vragen kreeg over de job van zijn vader, hij iets verzon: soms vertelde hij dat hij in Gardez in een winkel werkte, soms dat

hij bij het stadsbestuur werkte. Dat hij geen eenduidig antwoord zou hebben op vragen van buitenstaanders over het werk van zijn vader werd terecht niet geloofwaardig geacht door het CG en verzoeker brengt niets concreets in dat tot een andere beoordeling kan leiden.

Tegen motief A.3. brengt verzoeker helemaal niets in waardoor het overeind blijft.

Verzoeker brengt tegen motief B. het volgende in:

“Verzoeker was op het ogenblik van het schietincident met [S.] op school. Hij was derhalve niet zelf aanwezig bij de feiten. Hij mocht het verhaal later vernemen via zijn oom. Dat verzoeker derhalve niet op de hoogte is van de precieze omstandigheden van het incident is niet abnormaal. Het maakt zijn verklaringen niet minder waar.”

Verzoeker wordt niet zozeer verweten niet op de hoogte te zijn van de precieze omstandigheden van het schietincident met S. Wel wordt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat S. op de politie begint te schieten bij een politiecontrole, daar waar deze in de auto zat met andere dorpsgenoten en geen taiban-activiteit aan het uitvoeren was. Tevens wordt gesteld dat de beschuldigingen die de taliban en de familie van S. maakten tegen verzoekers vader niet logisch zijn. Verzoekers simpele uitleg dat hij het verhaal over het schietincident heeft vernomen via zijn oom en dat zijn verklaringen hierdoor *“niet minder waar”* zijn, kan bezwaarlijk motieven B.1 en B.2. onderuit halen.

Verzoeker brengt tegen motief C. het volgende in:

“Verzoeker was heel duidelijk in zijn verklaringen. Hij vertelde dat de familie van [S.] en de Taliban zijn vader viseerde aangezien zij hem verantwoordelijk achtte voor de dood van [S.]. Dat is de reden waarom de vader van verzoeker later werd gedood in een aanslag en waarom verzoeker is gevlucht nadat hij zich niet langer veilig voelde in Gardez door een nakende machtovername door de Taliban. Er stelt zich dan ook geen reden om te twifelen aan de waarachtigheid van deze verklaringen.”

Het is niet omdat verzoeker volgens hem duidelijk is geweest in zijn verklaringen en achter de waarachtigheid ervan blijft staan, dat vaststellingen C.1 en C.2. aan het wankelen worden gebracht.

Verzoeker brengt tegen motief D. het volgende in:

“Verzoeker bracht een aantal documenten bij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Het CGVS legt ten onrechte deze documenten naast zich neer omdat de authenticiteit niet zou kunnen worden aangetoond. Verzoeker heeft er alles aan gedaan om zijn verzoek en relaas te staven en heeft daartoe ook bewijs gevoegd. In geval van verklaringen die worden ondersteund door documenten, dient er wel degelijk belang gehecht te worden aan de inhoud van de documenten. Er wordt door het CGVS geoordeeld dat Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Hierdoor wordt de bewijswaarde als bijzonder relatief geacht. Deze argumentatie volstaat echter niet en men faalt aan te tonen dat het wel degelijk om vervalste documenten zou gaan. Elk document dat wordt voorgelegd zal met deze veralgemeende en niet onderbouwde opmerking als onvoldoende of waardeloos worden beschouwd. Men beschuldigt de Afghaanse autoriteiten van corruptie maar terzelfdertijd haalt men aan dat verzoeker geen enkel gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat dit uiteraard geheel tegenstrijdig is en dat men geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Bovendien veronderstelt men enkel dat het document niet authentiek is en dat daarom het asielaanvraag dat daarmee samenhangt eveneens ongeloofwaardig is. Door de documenten niet te onderzoeken en deze louter van de hand te doen met een verwijzing naar de mogelijkheid tot het verkrijgen van illegale documenten in Afghanistan, schendt het CGVS de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien wordt door het CGVS verweten dat verzoeker slechts een beperkte kennis van de inhoud van de documenten zou hebben. Nochtans verklaarde hij dat deze betrekking hebben op de tewerkstelling van zijn vader. Het feit dat de ID badges tijdelijke kaarten zijn maken deze niet minder authentiek. Het feit dat voor beide badges dezelfde foto werd gebruikt is niet ongebruikelijk indien de vader uiterlijkgewijs niet veel veranderd is. Het gegeven dat verzoeker niet precies op de hoogte is waarom zijn vader ID kaarten van andere personen in zijn bezit had doet geen afbreuk aan de authenticiteit van de kaarten. Het gegeven dat de vader van verzoeker deze kaarten in zijn bezit had bevestigt des te meer de waarachtigheid van het feit dat hij wel degelijk tewerkgesteld was als politieagent. Verzoeker bracht eveneens foto's bij van zijn vader. Er stelt zich geen reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker aangaande het feit dat de persoon op de foto's zijn vader is.”

Het CG doet blijkens de bestreden beslissing meer (zie infra) dan alleen maar vaststellen dat Afghaanse documenten zeer beperkt zijn in bewijswaarde gezien de gemakkelijke beschikbaarheid van vervalste Afghaanse documenten, waarvoor wordt verwezen naar informatie die aanwezig is in het rechtsplegingsdossier. Hieruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als

vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen andersluidende informatie bij. Het uiten van verontwaardiging in dit verband of het poneren dat het CG ten onrechte de neergelegde documenten naast zich neerlegt omdat de authenticiteit niet wordt aangetoond en dat er “*wel degelijk*” belang moet worden gehecht aan de neergelegde documenten, volstaan te dezen niet. Voorts blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat aangezien de documenten niet als authentiek worden beschouwd, het asielrelaas dat hiermee samenhangt eveneens als ongeloofwaardig wordt beschouwd.

Voor wat betreft de twee ID-badges van zijn vader die verzoeker heeft neergelegd, oordeelt het CG ook: *“Het is bovendien opmerkelijk dat u twee badges voorlegt, die beide tijdelijke ID badges zijn, waarvan de opmaak, barcode, foto’s en ook het gewicht van uw vader volstrekt identiek zijn ondanks dat de uitgiftedata van de badges zeven jaar uiteen liggen.”* Verzoeker kan deze vaststellingen bezwaarlijk onderuit halen door louter een (blote) uitleg te geven waarom de foto’s op de ID-badges identiek zijn, ook al ligt er zeven jaar tussen de uitgiftedata ervan.

Verder leest de Raad in de bestreden beslissing nergens dat het CG van oordeel is dat verzoeker een te beperkte kennis van de inhoud van de voorgelegde documenten heeft. Wel stelde het CG onduidelijkheden, ongeloofwaardigheden en afwijkingen vast met betrekking tot de voorgelegde documenten, die verzoeker ook thans niet kan verklaren.

Zo stelde het CG vast:

“Van de badge van Brigadier Generaal [K.] is volstrekt onduidelijk waarom uw vader deze in het bezit had. U verklaarde dat het een toegangspas was zodat uw vader gemakkelijk het legercorps kon betreden. Waarom uw vader het legercorps zou moeten betreden terwijl hij niet bij het leger maar bij de politie werkzaam was is niet duidelijk. Bovendien is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw vader het legercorps zou kunnen betreden met een toegangspas waarop geen enkele identificatie van zijn eigen persoon stond, maar enkel de naam van een hooggeplaatste persoon in het leger. Bovendien zijn er enkele elementen die aan de authenticiteit van dit document raken, zoals de duidelijke printafwijkingen in de logo’s en titels en de spelfout “chief of Genral staff”.

De ID kaart met daarop de naam en foto van [W.S.K.] behoeft gelijkaardige kritiek. U verklaarde dat het lid van de provinciale raad waarvoor uw vader werkte deze aan hem had gegeven bij wijze van ID, maar het is volstrekt onduidelijk hoe deze kaart ter identificatie van uw vader zou kunnen dienen. Er staat immers geen naam of foto van uw vader op, noch staat er ergens vermeld dat de kaart ter identificatie van een bodyguard zou zijn. Bovendien is de vervaldatum van de kaart 20-03-2017, dus ruim voordat uw vader voor hem zou beginnen werken. Volgens uw verklaringen begon uw vader immers ongeveer een jaar voor zijn dood in 2021 voor de politicus te werken.

De kopie van een badge met daarop een foto van [W.S.K.] betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien is ook op deze foto geen foto of andere identificatie van uw vader zichtbaar”.

Met zijn simpel betoog dat het feit dat de ID-badges tijdelijke kaarten zijn, niet maken dat deze minder authentiek zijn, dat het gegeven dat hij “*niet precies*” op de hoogte is waarom zijn vader ID-kaarten van andere personen in zijn bezit had, geen afbreuk doet aan de authenticiteit ervan en dat het gegeven dat zijn vader deze kaarten in zijn bezit had “*des te meer*” de waarachtigheid van het feit bevestigt dat hij wel degelijk was tewerkgesteld als politieagent, kan verzoeker de door CG gedane inhoudelijke appreciatie van de betrokken documenten niet onderuit halen.

Verzoeker brengt voorts niet in tegen de volgende beoordelingen van verweerder:

“De ID kaart van uw school is louter een aanwijzing voor uw educatieve achtergrond en heeft geen betrekking tot uw vrees voor vervolging.

De bankkaart van uw vader bij New Kabul Bank vormt geen bewijs voor de tewerkstelling van uw vader, daar het enkel een pas met daarop een nummer en voornaam betreft.

De kopie van een bankkaart van Kabulbank betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.”

Ten slotte herinnert verzoeker eraan dat hij nog foto’s van zijn vader had bijgebracht. Hierover oordeelde het CG als volgt:

“De foto’s van uw vader op zijn werk volstaan ook niet om een familieband tussen uzelf en de afgebeelde persoon aan te tonen. U hebt immers geen enkele foto voorgelegd waar uzelf met uw vader op staat. Uw

verklaring, namelijk dat alle foto's van jullie samen op uw gsm stonden welke u onderweg bent verloren, vormt geen afdoende verklaring hiervoor. U hebt immers na afloop nog vele (originele) documenten kunnen bemachtigen van uw familie in Afghanistan. Dat er geen enkele foto van u met uw vader beschikbaar zou zijn, eventueel via uw familie, is pertinent onwaarschijnlijk."

Verzoeker kan deze beoordeling bezwaarlijk aan het wankelen brengen door zijn simpel betoog, *"Er stelt zich geen reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker aangaande het feit dat de persoon op de foto's zijn vader is."*

Het CG komt concluderend bijgevolg terecht tot de vaststelling dat verzoekers asielrelaas niet kan leiden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekers andersluidende overtuiging kan niet leiden tot een andere beoordeling. Dezelfde vaststelling geldt voor de stukken 3, 4 en 5 die hij bij zijn aanvullende nota van 15 april 2025 voegt en die kopieën betreffen. Stuk 3 betreft een *"foto verzoeker samen met vader in Afghanistan"*. Het betreft een slechte kopie waarop niets kan gezien worden. Stuk 4 betreft een *"pasje school Afghanistan"*. Dit werd reeds neergelegd bij het CG, waarover het oordeelde: *"De ID kaart van uw school is louter een aanwijzing voor uw educatieve achtergrond en heeft geen betrekking tot uw vrees voor vervolging."* Het opnieuw neerleggen van dezelfde ID-kaart kan bezwaarlijk tot een ander oordeel erover leiden. Stuk 5 betreft *"Dreigbrieven Taliban gericht aan familie van verzoeker"*. Ze zijn opgesteld in een andere taal dan één van de landstalen en ook niet in een voor de Raad toegankelijke taal zoals het Engels. Zoals ter terechtzitting reeds werd meegedeeld zijn ze ook niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad geen kennis kan krijgen van de inhoud ervan. De Raad kan dus niet anders dan ze niet in overweging te nemen (artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse

waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“In casu heeft verzoeker in november 2022 zijn asielaanvraag ingediend en verblijft hij reeds enige tijd niet meer in Afghanistan. Verzoeker heeft zich al snel allé waarden en normen van het Westerse leven eigen gemaakt. Verzoeker kan zich niet meer indenken in de conservatieve denkwereld van de Taliban en heeft geleerd om vrij te denken en te spreken. Verzoeker maakt tevens gebruik van sociale media. Kortom, verzoeker en zijn denkpatronen worden door de Taliban beschouwd als een bedreiging van hun machtspositie en zodoende is het risico wel degelijk reëel dat verzoeker gefolterd en gedood zal worden.”

Bij het verzoekschrift wordt geen enkel stuk gevoegd ter ondersteuning van dit betoog.

In zijn aanvullende nota van 15 april 2025 maakt verzoeker, zonder meer uitleg, de stukken 7 t.e.m. 10 over, die respectievelijk betreffen: *“attest werkgever van verzoeker”, “arbeidsovereenkomst verzoeker als werknemer Carwash”, “loonfiches 2024-2025” en “Attest Nederlandse lessen”*. In zijn aanvullende nota van 16 april 2025 legt verzoeker bijkomend een stuk 11 neer, *“Attest leerkracht Nederlands”*. In de aanhef van de aanvullende nota van 16 april 2025 kan worden gelezen dat volgens verzoeker uit de neergelegde stukken zijn integratie in de Belgische samenleving blijkt: hij werd opgenomen in de onthaalgemeenschap, hij werkt en hij volgt Nederlandse lessen. Hierdoor is terugkeer onmogelijk, aldus verzoeker, wegens de perceptie die is ontstaan van te zijn verwesterd die zal leiden tot stigmatisering of uitstoting door de taliban of de Afghaanse gemeenschap.

Stuk 7 betreft een *“attestatie”*, opgesteld en ondertekend door Z.B.G. op onleesbare datum. Het betreft een persoon met een Belgische identiteitskaart die afkomstig is uit hetzelfde dorp in Afghanistan als verzoeker, zo stelt hij. Hij verklaart hierin dat hij verzoeker zijn adres ter beschikking stelde als verblijfplaats. Hij is ook de werkgever van verzoeker in de carwash. Hij roemt diens beleefdheid, gedrag en werkhethiek en stelt dat hij een respectvol en zorgzaam persoon is, vooral tegenover zijn klanten. Hij verzoekt de Raad vriendelijk om zijn situatie in overweging te nemen en hem te steunen om in België te mogen blijven. Hij werpt op dat verzoeker een jonge man is met veel potentieel en een veelbelovende toekomst.

Stuk 8 betreft een arbeidsovereenkomst opgesteld op 26 februari 2025, voor een bepaalde duur van voormelde datum tot 25 februari 2025. Het betreft een tewerkstelling bij een carwash.

Stuk 9 betreft een veertiental loonfiches voor de tewerkstelling van verzoeker bij de carwash.

Stuk 10 betreft algemene informatie over *“Nederlandse les: BT 1”* (hoe vaak les, wanneer, het adres en wat meebrengen).

Stuk 11 betreft een niet ondertekend attest van een leraar Nederlands tweede taal, opgesteld op 16 april 2025. Hierin verklaart ze dat verzoeker momenteel deelneemt aan haar lessen Nederlands. Ze stelt dat verzoeker een gemotiveerde en leergierige student is die een grote inzet vertoont en de les goed voorbereidt en meewerkt. Zijn taalniveau gaat met sprongen vooruit, wat getuigt van zijn doorzettingsvermogen en leergierigheid, zo verklaart ze. Hij werkt, wat volgens haar aantoont dat hij niet alleen op taalvlak maar ook op maatschappelijk vlak sterk inzet op integratie. Hij is beleefd respectvol en toont oprechte interesse in de samenleving en cultuur. Ze verklaart dat hij actief op zoek gaat naar manieren om zich nuttig te maken en een bijdrage te leveren aan zijn nieuwe omgeving. Volgens haar is hij een voorbeeld van hoe een nieuwkomer zich positief kan ontwikkelen en integreren. Ze is ervan overtuigd dat verzoeker een waardevolle aanvulling is voor de samenleving.

Verzoeker verklaart ter terechtzitting, waar hij gebruik maakt van een tolk, dat hij twee jaar in België verblijft, dat hij 7/7 in de carwash werkt, dat hij hier heel graag is, dat hij hier geen problemen of miserie kent, dat hij

niet terug wil naar Afghanistan, dat hij Nederlandse lessen volgt en het een aangename taal vindt, dat hij in zijn vrije tijd sporadisch volleybal speelt en ook boodschappen doet.

Uit alles wat concreet voorligt blijkt dat verzoeker werkwilgig is, dat mensen die met hem in aanraking komen hem prijzen voor zijn werk, werklust, gedrag en persoonlijkheid, dat ze hem een aanwinst vinden voor de Belgische maatschappij en dat hij graag in België wil blijven. De Raad gaat in de thans gevoerde procedure echter niet na of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning wegens een tewerkstelling, steunbetuigingen of wegens het volgen van een cursus Nederlands. Hij gaat wel na of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Wat verzoeker neerlegt en algemeen verklaart kan er echter niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten in augustus 2021, twee dagen voor de machtsovername door de taliban, toen hij, gelet op zijn afgelegde verklaringen over zijn leeftijd, ongeveer 18 jaar oud was. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker diende bij aankomst in België op 4 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in en verblijft hier afgerond 2,5 jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afgaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij heeft tijdens het gehoor bij het CG immers verklaard nog contact te hebben met zijn maternale oom in Afghanistan bij wie zijn familie woont (gehoorverslag CG, p. 9). Dit bevestigt hij ter terechtzitting, waar hij verklaart vijf dagen geleden nog contact gehad te hebben met voormelde oom. Hij moet bijgevolg redelijkerwijs in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban (cf. punt 3.1.1.).

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b)

van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de aanvullende nota van verweerder worden gelezen: "Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid."

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Zoals het CG in de aanvullende nota terecht aangeeft, betekent de precare sociaal-economische situatie niet *“dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”*.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als gezonde jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (cf. supra).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift helemaal niets aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt zelf geen andersluidende landeninformatie aan in zijn verzoekschrift. Wel betoogt hij op algemene wijze:

“Bovendien schiet het CGVS te kort in haar motivering omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt verwezen naar het feit dat er sinds de machtsovername door de Taliban ‘minder’ geweld en ‘minder’ burgerdoden zouden zijn. Dit gaat uiteraard te kort door de bocht. Vooreerst zijn de bronnen die gecontacteerd kunnen worden in Afghanistan nu beperkter zodat er geen zicht is op de werkelijke situatie. Verwacht mag worden dat de Taliban geen inmenging meer wenst van buitenlandse troepen en allerhande folteringen of onmenselijke behandelingen niet aan de grote klok gaat hangen. Bovendien ontkent men niet dat er nog steeds geweld is en er nog steeds burgerdoden vallen. Het zouden er evenwel MINDER zijn. Dit is uiteraard onvoldoende argument om te stellen dat verzoeker op hoop van zegen dan maar terug in Afghanistan dient te gaan wonen.”

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Evenwel is er geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Voor wat betreft de relativering van de bronnen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden of hierbij kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is tewerk gegaan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker werd gehoord op het CG. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat het CG zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat het CG niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere beoordeling leiden: de aanvullende nota van 17 april 2025 waarin verzoeker stelt dat hij de meest recente informatie over Afghanistan wenst bij te brengen en dat daaruit *"ontegengesteld"* zijn nood aan internationale bescherming blijkt.

Het betreft een samenraapsel van informatie op grond van de volgende bronnen:

- UNAMA Nota juli 2024, *"De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on human rights"*;
- AMNESTY, 10 juli 2024: *"Afghanistan: New UN report stresses urgent need for taliban to roll back on moral policing"*;
- CNN, 10 juli 2024: *"No music, no Western styl haircuts.: UN report details life in Afghanistan under taliban's moral enforcers"*;
- UNAMA, 6 mei 2024, *"Over 23 million Afghans in dire need of humanitarian aid: UNAMA report"*;
- ARIANEWS, 10 juli 2024, *"UNAMA's criticism of Afghanistan 's moral ministry 'unfounded' , says IEA"*;
- DR. Ewelina U OCHAB, 12 augustus 2024, *"Taliban's legacy.: Gender Apartheid, Genocide and gross violations"*;
- R. BUTT, 14 augustus 2024, *"What to know 3 years into the Taliban's rule of Afghanistan"*;
- HUMAN RIGHTS WATCH, 11 augustus 2024, *"Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 years into rule"*;
- Freedom House, *"Afghanistan: freedom in the world 2024 Country Report"*;
- UNOCHA, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- Reliefweb, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- UNHCR, 28 mei 2024, *"Returns to Afghanistan"*;
- UNAMA, 25 augustus 2024, *"Statement from Special Representative of the secretary-general and head of UNAMA"*;
- UNOCHA, 9 oktober 2024, *"New morality law further restrict rights in Afghanistan"*;
- OHCHR, 30 augustus 2024, *"New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action"*;
- UNAMA, 11 oktober 2024, *"Statement from special representative of the secretary-general and head of UNAMA on International Day of the Girl Child"*;
- HRW, 9 oktober 2024, *"UN Rights Council Misses Chance ot advance justice for grave abuses in Afghanistan"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*;
- AMNESTY, 10 oktober 2024, *"Geneva: UN HRC resolution on Afghansistan fails to deliver an adequate response to the escalating human rights crisis"*;
- AMNESTY, 15 augustus 2024, *"Joint statement by the alliance for human rights in Afghanistan, : need for an urgent rethink of international respons to the human rights crisis in Afghanistan"*;
- RAWA, 7 oktober 2024, *"Global Security review, the coming disaster in Afghanistan"*;
- AMNESTY, 22 oktober 2024, *"No Woman's land"*;
- Juriguide, 13 oktober 2024, *"La cour de justice de l'UE accorde le droit d'asile à toutes les femmes afghanes"*;
- CNDA, 9 juli 2024, *"Droit d'asile: l'ensemble des femmes afghanes susceptibles d'être protégées comme réfugiées"*;
- OHCR, 16 juli 2024, *"Amid escalating carnage, broad impunity and trampling of international law, Türk calls on UN General Assembly to invest in human rights"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*.

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast beoordeeld worden aan de hand van recente rapporten, maar het CG heeft via de aanvullende nota recente informatie aangebracht, die echter niet toelaat een ander standpunt in te nemen voor de erkenning of toekenning van internationale bescherming (cf. supra). Kernvaststelling is dat de meest recente informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat verzoeker bijbrengt (zie infra). De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus géén situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of verzoeker bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Uit de door verzoeker aangehaalde bronnen blijkt vooreerst de systematische discriminatie en vervolging in Afghanistan van vrouwen, meisjes en minderheden zoals de Hazara's. Verzoeker is echter geen vrouw of meisje, noch is hij een Hazara. De door verzoeker aangehaalde bronnen die erop wijzen dat Afgaanse vrouwen en meisjes in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling zijn om die reden niet dienstig. Verzoekers betoog dat wat betreft de specifieke situatie van Hazara *"het volledige rapport aantoon dat er wel*

degelijk sprake is van genocide!" en dat *"de houding en handelwijze van de Taliban dan ook duidelijk meedogenloos is."* is evenmin relevant, want het heeft geen betrekking op zijn specifieke situatie, gelet op het feit dat hij niet behoort tot de Hazara-minderheid. Voorts wordt gewag gemaakt van de negatieve impact van het door de de facto-regering opgerichte 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar), dit om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven. Dit ministerie maakt gebruik van verschillende methoden om de opgelegde regels te handhaven waaronder verbale intimidatie, arrestatie, detentie en lijfstraffen. De maatregelen hebben in eerste instantie alweer een onevenredig negatieve impact op vrouwen en meisjes, maar ze creëren weliswaar een klimaat van angst voor iedereen door onvoorspelbare en willekeurige handhaving. Verder wordt er gewag gemaakt van ernstige mensenrechtenschendingen door de taliban. De Raad zal niet ontkennen dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen en waarbij de vrijheid van mening en mediavrijheid aan banden worden gelegd evenals de vrijheid van religie en politieke rechten, maar er is geen sprake van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Dat uit de door verzoeker geciteerde bronnen blijkt dat de taliban de westerse zienswijze op mensenrechten niet accepteren en deze strijdig achten met hun waarden en normen, is duidelijk, maar verzoeker toont door algemeen te stellen dat *"de verwestering dan ook wel degelijk een blijvend probleem is, gecombineerd met het niet ZINA handelen"* niet aan dat hij concreet is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd door de taliban. Zoals uiteengezet onder punt 3.1.2., haalt verzoeker hiertoe geen concreet relevant element aan. Verzoeker wijst verder nog specifiek naar een verslag van UNHCR over de penibele situatie van terugkeerders uit Pakistan (bron nr. 12), waarvan de helft vrouwen betreft en besluit dat dit verslag aantoont dat *"de nota van de CGVS in dit verband (Migratiestromingen) niet pertinent is bij de beoordeling van de mogelijkheden tot terugkeer"*. Echter legt verzoeker niet concreet uit waarom dit het geval is. Zo is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker moet worden beschouwd als een terugkeerder vanuit Pakistan. Dit alles kan bijgevolg geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 3.1.2. Voor wat betreft de prangende humanitaire situatie waarop een aantal door verzoeker weergegeven citaten wijst, blijkt uit de aangehaalde bronnen dat meer dan de helft van de Afghaanse bevolking kampt met voedselonzeekerheid en dat dit is te wijten aan verschillende factoren. Echter blijkt hieruit niet dat anders moet worden geoordeeld dan onder punt 3.2.3. Verzoeker brengt niet concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precare socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geïsoleerd of behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Tot slot neemt de Raad er akte van dat diverse internationale organisaties de noodzaak van een krachtig internationaal antwoord op de talibanpraktijken benadrukken, het ontbreken van een onafhankelijk onderzoeksmechanisme in dit verband laken en wijzen op een toekomstig veiligheidsprobleem, maar dit houdt niet in dat verzoeker hierdoor de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hetzelfde geldt voor rapporten die gewag maken van een aanzienlijke diplomatieke invloed van de taliban in de regio en van contacten met grootmachten zoals China en Rusland, ondanks het ontbreken van internationale erkenning.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA